

WAWA DE WONDERVOGEL

Red de Visser

Auteur: Cao Wenxuan, Illustrator: Li Guangyu

**LEONON
MEDIA**

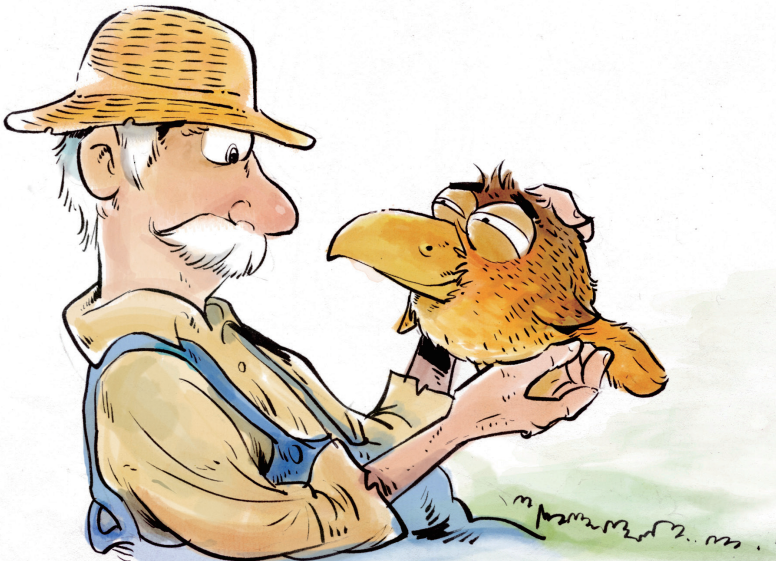
Roerloos zat Wawa op een hoge schoorsteen met een streng en waakzaam gezicht alsof hij de beschermengel van Zwarte Spreeuwenstad was.

Enkele dagen daarvoor had Wawa, terwijl hij aan het vliegen was en zijn kop optilde, de oude visser herkend. Deze had hem een keer van de rivierbandieten gered en hem op zijn boot welkom geheten. De oude visser zat onder een grote boom in de wildernis.

Langzaam streek Wawa voor hem neer. De oude man was blij hem te zien, stak zijn dikke hand vol aderen uit en bleef de vogel liefkozen. Wawa stond stil, hield zijn kopje in zijn nek en liet zich door de oude man aanraken. De visser zuchtte alsof hij zich iets herinnerde. Wawa keek naar de stille man en vond hem magerder en zwakker geworden.

De oude man droeg versleten kleren. Hij had blote voeten. Hij plaatste zijn afgedragen, modderige schoenen naast een schoffel.

Wawa knipperde.

De oude man begon te praten alsof hij de verwardheid van de vogel begreep: "Probeer je mij te vragen waarom ik niet in de rivier aan het vissen ben, maar in plaats daarvan hier zit? Goed, ik zal het je vertellen. Ik word iedere dag een beetje ouder. Ik kan de wind en de golven niet meer weerstaan. De wind en de golven zijn te sterk voor mij geworden. Ik kan niet meer blijven vissen. Ja, een oude visser moet op het land leven. Maar er is voor mij geen land. Ik kan wel zonder een huis. Ik zou gewoon een schuur bouwen om mezelf tegen de stormen te beschermen. Maar zonder boerenland gaat het me niet lukken. Ik moet gewassen verbouwen, anders heb ik niets te eten."

Met deze woorden draaide hij zijn hoofd om te kijken naar een stuk nieuwe grond in de nabijgelegen wildernis.

Het stuk grond zag er veel donkerder uit in vergelijking met de woeste achtergrond.

"Ik heb er een jaar over gedaan om het land te bewerken. Jazeker, een vruchtbaar stuk landbouwgrond! "

Wawa vloog weg en streek al snel op het stuk bouwland neer dat de oude visser had aangewezen.

De aarde voelde zacht aan.

De oude man kwam langzaam naar Wawa toe. Hij schepte een handje vol modder op en hield het een tijdje in zijn hand voordat hij het weer losliet. Plof. De zwarte grond viel uit zijn hand.

"Dit land ligt aan de rand van Zwarte Spreeuwenstad," vertelde de visser aan Wawa terwijl ze samen op het veld zaten. "Maar Kale Jan uit Maassluis beweert dat het land bij Maassluis hoort. Dat is onzin! Het is gewoon wildernis. Het land heeft geen eigenaar. Degene die het bewerkt, is de eigenaar. Kale Jan zei ook dat hij hier al had gewerkt. Als bewijs groef hij een paar palen op en vertelde dat hij deze lang geleden had begraven zodat hij de grond op kon eisen. Dus het is van hem. Lang geleden? Hij heeft ze gisterenavond waarschijnlijk in het geheim begraven.

De visser was boos.

Wawa wilde hem troosten maar wist niet goed hoe. Hij vloog weg en cirkelde boven het land "Wa! Wa!" schreeuwde hij.

Daarna : "streek hij weer naast zijn vriend neer en tikte met zijn bek tegen de hand van de visser.

"Ik kon niets doen," vervolgde de visser. "Kale Jan is een pestkop en hij heeft drie vervelende broers die allemaal groot, lang en gemeen zijn. Wat moet een oude man tegen ze beginnen?" De boosheid van de visser maakte plaats voor verdriet over zijn verloren boerderij. "

"Dit is mijn boerderij!" De visser was zo verdrietig als een kind waarvan het favoriete speeltje was afgepakt. "Mijn boerderij....," Hij begon te snikken en wreef met zijn ruwe handen tegen zijn gezicht.